

QUARESMA AMB LA MARE DE DÉU DE LOURDES I BERNADETTE

4. LOURDES: FONT D'AIGUA VIVA

Un dia em va dir que anés a beure a la font i a rentar-me. Sense haver-la vist, vaig anar a beure al riu. Però em va dir que no era allí on havia d'anar i amb el dit m'indicà que anés a sota de la roca.

L'aigua de la Gruta

La font de l'aigua es troba al fons de la Gruta, a l'esquerra. Està

coberta per una placa de vidre i il·luminada. Brolla de la roca sense parar des que fou descoberta per Bernadette el 25 de febrer de 1858, seguint la indicació de la Mare de Déu en la seva IX aparició. Bernadette gratà la terra humida amb les mans, va recollir la primera aigua tèrbola que brollava i va procurar de beure-la, però tres vegades seguides la va llençar perquè estava bruta. A la quarta, amb esforç, la va beure i es va rentar. Immediatament van iniciar-s'hi les primeres immersions i, també, les primeres curacions. Dos mesos després es van fer obres per a captar el brollador en el seu lloc geològic natural i construir una piscina. L'aigua s'ha canalitzat fins un dipòsit de 450.000 litres de capacitat construïda a sota de les basíliques; alimenta les 20 fonts del costat esquerre de la Gruta i les 16 piscines del costat dret.

El sentit de l'aigua de la Gruta

El pelegrí pot treure aigua de les fonts, beure-la, rentar-se, endur-se-la en senyal de devoció. Les piscines foren construïdes el 1955. Allí s'hi submergeixen centenars de persones cada dia, sans i malalts, l'aigua es canvia dues vegades cada 24 hores. Mai ningú ha agafat cap malaltia. Al contrari, molts n'han sortit curats. Amb tot, dins del marc del **missatge de Lourdes** l'aigua de la Gruta és, per voluntat de la Mare de Déu, un **senyal d'invitació a la purificació espiritual**. Així, sota el signe de l'aigua de la Gruta es convida al pelegrí a renovar

les promeses del seu Baptisme i a la reconciliació amb Déu i amb els seus germans. La Confessió purifica l'esperit.

Les curacions miraculoses

Lourdes està estretament unida als miracles. Déu de vegades se serveix d'aquesta aigua com a instrument visible per a curacions extraordinàries per a demostrar concretament la seva presència en aquest lloc de gràcia. «*L'Oficina Mèdica de Lourdes*», instituïda el 1882 i el «*Comitè Mèdic Internacional*», amb seu a París, comproven les curacions i, si és el cas, les certifiquen. Un altre examen per part d'una Comissió Canònica pot declarar o no el caso com a un miracle, és a dir, sensible, extraordinari i diví. Tot el procés es realitza amb una absoluta prudència: des de 1858 els metges han examinat uns **6000 «casos de curacions»** i només **64 han estat declarats miracles**.

Font d'Aigua Viva

L'Evangeli narra l'escena de l'encontre de Jesús amb la samaritana a la vora del pou de Jacob: *Qui begui de l'aigua que jo li donaré, mai més no tindrà set: l'aigua que jo li donaré es convertirà en una font que brollarà sempre dintre d'ell per donar-li vida eterna.* (Joan 4,14). L'aigua de Lourdes és signe d'aquesta **Aigua Viva** que ofereix Jesús. **Les conversions**, la serenitat de l'esperit i el canvi de vida constitueixen el senyal de la gràcia més important que es manifesta a Lourdes.

Alexis Carrel (1873-1944), francès, premi Nobel de Medicina i ateu, va voler anar a Lourdes per a demostrar que era un frau. Pujà al tren d'una peregrinació en la qual hi anava una malalta, Marie Ferrand Bayllie. A punt de morir de peritonitis, demanaren un metge i Carrel, tot fent broma, va dir: *Si aquesta dona es curés a Lourdes, llavors jo creuria.* Déu li va prendre la paraula. Marie Ferrand es va curar i Carrel es va convertir. El seu llibre *El meu viatge a Lourdes* explica la seva conversió i recull una oració d'acció de gràcies a la Mare de Déu per haver-li permès de presenciar aquell meravellós miracle que li va donar la fe. Des de llavors es va fer dir *Lerrac*, per a expressar amb el seu nom el gir absolut que donà la seva vida.